

מדרש מגלת אסתר

ועד קטן צעלי חיד אחד שיה. שזה יתאום הנהווק, וזה יתאום החנוץ, וזה העפוש, וימר לזה מה שימחק לזה, כי על כל כיוולא בזה כאמר ומיד אוכל יעס לו. וכן א"ל להיות כלם צריאים וכח הצריא. ובפרט החזק החום ילערך אל המאכלים הקשים כצמר השור ודומיהי, והדק לא יעכלסה וכח החולה העכ"י לזה וגם זה החילוף כולל צין המאכל הכאוי לגדולים וצין המאכל הנאות אל הקטנים אשר צפי' כוללם סניהם שם שני לנגדול ועד קטן, א"כ לריך סיתחכם צעל הסעודה להועיל צאופן שלא יזיק לאיש ונאכסיו כלל באמרי ולהוליא הולאה ינלא כל אי הראוי לו לפי אכלו הראוי לזקן ולנער ולצחור ולחולה ולצריא וזהו שפי' ואמר והשחיה כדת. ירלה המעשה וכל הצא צו הכל היה לפי לורך כל אי מצבי הסעודה ולפי רלונו מצלי שיאכס או יוכרח לאכול ומה שיזיקהו לצלתי ינלא מה וועיל לו, ואין דעתי נוחה צופרש"י וולת והשחיה הזאת צ"ן עלמו וכפירות. רש"י ז"ל וגם הרלב"ג שאמר כי לא היה שם לכל הצא צעודה דצר יאנוק אהו או יעכצו וולשחות צעה הורך כי תמיד היה נוכח היין לפני כל איש ואיש אצל השחיה שם לכל הצא צעודה כמו שנקראה לועלה נשחה גדול ולהלן את נשחה אסתר והנולך והמן שבו לשחות עם אסתר הנולכה, וגם רש"י פי' להלן צפוק יצא הנולך והמן אל המעשה אחר כל סעודה נקרא על שם היין כי הוא עקריי, ולדעתי זאת היחה הקצה שלא היו שם כלי זמר כי כל אותם הדברים הנזכרים הצאים שם יוכל הנולך לחקנם שלא יצא שום חק וזהו די המורמים העוזים עוזים לכל ובפרט הרחת ריח הפירות כי על כן צמר צכל מיכי המורח היוצת צגנים כי זולתה אפשר להזיק צחומם או קורם היולא מן השווי לקלח כ"ש לחולים הלריכים הפכה, ואותם הגוונים הם עוזים לכל עין אדם וכן ג"כ הנוטוי הנזכרים לחוש הנושוס אשר הם מפארת אדם לשבת צית, יסארו שניי אפשר, והם המטעמים צמה שיאכל וישחה וסקולות אשר לחוש השנוע. וע"כ נחמכי צנאכלס לתקן אותם כאומר וזהו והשחיה כדת אין אונס, אצל הקולות א"ל לתקנם כי מי יוכל לעלור את הקול אשר הוא ערב לזה שלא ישנוע חצירו הנהיק לו ולכן נפקד נשם הוא לצדו ואם הוא הפך המורגל עכ"ל ושפחים יסקי, ואני שנועתי נפי זקן טעם נפלא לאשר נפקד חניגון צעודה ההיא, ואליונו הנה צהוספת עוצה על הנשנוע צאופן יושג טעם הפקד מושג המנגנים הצרצים אצי כל הושש כינור ועוגז אשר על חרוב יהיו הקולות ההם ערצים לשומעיהם וזה כצר הקדמוני היות כוונה עליוני למשחה הזה שיחגאלו עם צני ישראל צפת צג הנולך וצ"ן משחיו. ולמה שהיו חניגון והמושי"קה דצר יערב לנפש לקצת היותה מורגלת צשנוע זה צהיחה צנורי כנודע לוי שלא יכחיש פשוטן של מקראות ואמתתן ונלאכי מורם פותחים את פיהם וצרכין נשצחין מפארין וכוי צשפה צרורה וכוי ואשמוצ את קול כנפיהן וגוי ויש אנשים יערב עליהם כ"כ עד אשר יחצילו הושיהם לצל ידעו איפה הסי ויש מהם תקפון עליהם סינה כי תחצודד הנפש לשנוע אל הרנה

עד שחננו הגוף כפגם מה כי רועה היא אורו וכשחפרד מהשגיה זו יהיה כלל היה ויסן וירדם כמו צקעיים יונקי שדים כי לא ישנו אם לא ישנועו את קול הרנה וכשומעם ינחמו על נוסכבותם וערצה שבתם להיות ללול הקול והנועם עדיין נקצעת צנפסם למיעוט זון הפרדס מענו וכן יקרה לחולים כי צהלש הכמות המומריים יכסאו הנפשיים לעומת וכו"ש שישב האדם הצריח וצלי אכול ושתה צשומעו את הקול לכן נפקד החענוג הזה מן הסעודה הזאת ואם רב הוא לצל יולא נוי שימנע וולאכול ויורה היתר לעשות צאמור המלך אור לעשות כרלון איש ואיש ושערב לו שונע וולאכול ונמלאת מחשבת הלך צעלה ועמוד על זה :

גם ושהימלכה עשתה משה נשים בית המלכות אשר למלך אחשורוש:

גם המלכה וגו' להיות נודרכי המוסר והחורה כי האשה עולה ענו ואינה יורדה ואף גם זאת שהשומר יחס האדנות, לכן גם ושהי המלכה כאשר עשה משה נשים לא עשה כל הכבוד שעשה המלך אף כי רז"ל אמרו צמדרש רבתי (פ"ג), גם ושהי חין גם אלל רבוי מה זה צשעה גנוסין אף זו צשעה גנוסין ונה זה צוויי יליאות אף זו צמיכי יליאות ונה זה צשעודת ארץ ישראל אף זו צשעודת ארץ ישראל ונה זה צצגדי כהונה גדולה אף זו צצגדי כהוני גדולה, כי צרכיה אור כהדל לרלרל דונהגלגלל צדליה ודלל דילים ע"כ, וגו' סעודת ארץ ישראל אינה מהייבצת אללי ואני אומר צשעודת צני ישראל גרסינן כי כן נאמר למעלה שצני ישראל הם הנמללים צשעודה וכן אנו עתידים לכתוב להלן צס"ד וגם ושהי הציאה צבות ישראל לסעודה ושניהם לדבר עצירה נחכונו להעצירם על דת ואם צבות ישראל לא נוולאו שמה למע כענשו טף ונשים והן לא השתחוו לללם צודלי ונה נודעה החטאת, ואיך שיהיה אומר שרלחה להשווי אליו צכל הדברים, ואף גם זאת אומר אני אחרי צמרדכי היהודי קלר צצבר וכתבו צרנו צתיצת גם, אפשר שהיולך לא ידע כלום ונהושטה הזה צאופן שראוי שחעשה כל צצריה צהלנע לבת, ונה שיעיד על זה שלא ידע המלך צצב המשה שחם היה יודע לא היה שולח אחריה שחצא אחרי שנקי המלבים והצרי לפניה חין ראוי שחניח אוחן לצל אל המלך, וכבר הוכחנו שלא היה שם שצבות והנה גם הוא אחרינו צפסקוק כעוצ לצ ציין צס"ד, ואמרו צית המלכות פירשו צו כמו צצית המלכות והיתה כוונתה לפי שיעורי להדמות למלך כי כמו שהמלך שנה להם המקום לעוצ צחלר גנת ציתן המלך ולא צצית המלכות אשר לו לסצות שקדמו, כן ושהי עשה משה הנשים צצית המלכות אשר למלך לא צצית הנשים אשר למלכה וכבר הקנה חיקון גדול שיהיו האנשים לצדם והנשים לצדנה, ואולי נעשה מפכיו מפחדת שחא מחוך יין יצא לידי כיעור לפני הפרחמים ושרי המלך והמפד מחשצות ערומים הפד עלתה וקלקל מחשצתה והמלך אחשורוש ממוכן שצחו השגיה עליה ושלח צעדה : והה"ר יוסף גאקין ז"ל כתב לפי שאין נכון שחעשה צגנום כי כל כצודה צת וולך פנימה וחפארת אשה לסצת צית לא עשה